

Дарья Боровски

ВСТРЕЧИ

Сборник рассказов

СУПЕР Издательство

Daria Borovski

Sreianja

Текст предоставлен правообладателем
http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43440213
Sreianja: Супер Издательство; Санкт-петербург; 2019
ISBN 978-961-290-025-0

Аннотация

«Z veseljem pišem recenzijo kratkih zgodb Darie Borovski, saj avtorico osebno poznam in je najino poznanstvo prijetno. V Dariinem znaianju in v pripovedovanju zgodb, ki jih deli z nami, je Dariina posebnost – njena vedrina! Gospodinjske situacije, ki jih opisuje, bi brez te vedrine ostale neopafene v fivljenju drugega iloveka. Daria pa z lahkotnostjo omarljive henske iz na videz neznatne snovi naredi solato, klobuiek, lkandal in ... zgodbo! Iz vrste zgodb, ki jih predstavlja, izpostavljam Sreianje in Na kahlici...»

Содержание

Daria Borovski	4
RECENZIJA	6
O AVTORICI	10
ZAHVALA	11
SREIJANJE	14
NA KA I	20
Конец ознакомительного фрагмента.	21

Daria Borovski
Srečanja
Zbirka kratkih zgodb

CIP – Kataločni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.161.1-32

821.163.6-32

BOROVSKI, Daria

Srečanja: zbirka kratkih zgodb / Daria Borovski; [ilustrirala Evgenija Kondraľkina; prevod iz rušćine Daria Borovski, Kristina Jamľek, Eva Skobaj]. – Ljubljana: samozal. D. Borovski, 2019

Vsebuje tudi besedilo v rus., tiskano v obratni smeri: Vstrečii: sbornik korotkih rasskazov / Dar'ja Borovski

ISBN 978-961-290-025-0

1. Borovski, Daria: Vstrečii 298470144

Brez pisnega dovoljenja Darie Borovski je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobnitev, predstava ali

druga uporaba tega avtorske- ga dela ali njegovih delov v kakršen koli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

RECENZIJA

Z veseljem pišem recenzijo kratkih zgodb Darie Borovski, saj avtorico osebno poznam in je najino poznanstvo prijetno. V Dariinem značaju in v pripovedovanju zgodb, ki jih deli z nami, je Dariina posebnost – njena vedrina! Gospodinjske situacije, ki jih opisuje, bi brez te vedrine ostale neopražene v življenju drugega iloveka. Daria pa z lahkotnostjo omarljive ženske iz na videz neznatne snovi naredi solato, klobuček, ljubkanal in ... zgodbo! Iz vrste zgodb, ki jih predstavlja, izpostavljam *Sreuanje* in *Na kahlici*.

Prva zgodba nadaljuje tradicijo spominjanja na Veliko domovinsko vojno in nas popelje k dramatičnim dogodkom, nam pri- iara brezskrbni Dariin nasmeh in v nas razburi iustva.

Druga zgodba se prikupi z nenavadnostjo mišljenja majhne punike, ki opazuje življenje, sedi na kahlici. Odpira se izjemno zabaven pogled s kahlice.

Zgodbe Darie Borovski so v izobilju zanimjene z dialogi. Živi govor glavnih junakov ustvarja občutek »tukaj in zdaj«. Karkoli govorijo, doživljamo občutek prisotnosti. To je dragoceno. Nestitam Darii ob izdaji knjižne različice njenih zgodb in ji želim srečo.

Olga Zupan pisateljica, pesnica

Daria Borovski je jezikoslovka, rojena v Sankt Peterburgu, takratnem Leningradu, ki se še leta ukvarja z jezikom, s staroslovansko dediščino, raziskuje pomene besed, ki izvirajo iz staroslovanskega jezika, pomene pravljič, ki so se prenašale iz roda v rod. Ko sem jo enkrat vprašala, kam so izginili staroslovanski bogovi, zakaj njihova imena uradno ne obstajajo v naši zgodovini, me je pozorno pogledala in z nasmehom rekla: »Ljube vedno so tukaj. Imamo jih v našem jeziku.«

* * *

Daria Borovski v svojem pisanju nosi nekaj svojega sonarodnjaka Iehova, lahkotnost pri pisanju, pri kateri je vztrajal, občutljivost za drobne detajle, za vse drobne inloveške slabosti, neimrnosti, strahove, hrepenenja. V kratkih zgodbah, napisanih z nekakšno lahkotno neposrednostjo in s svežim humorjem, razgalja vso paleto inloveških slabosti, ki se jih, ujeti v svoje male drame, ne zavedamo, razkriva pa tudi inustva, ki smo jih potisnili nekam globoko in pozabili.

Na to nas spomni prva zgodba v zbirki, prvoosebna izpoved deklice, ki se sredi strahot druge svetovne vojne izgubi v gozdu in tam prestrašena, osamljena naveže stik z divjo živaljo. Perspektivo do našega odraslega «sveta nam obrne prvoosebna izpoved deklice – dojenice, ki opazuje svet staršev iz svojega položaja na kahlici; atmosfero odraslanja priključeta pripoved najstnice, ki doživi svoj prvi –

navidezno po- nesreieni odrski nastop ali duhovita zgod- ba o začetkih prve ljubezni. Tu je že neobičajno strukturirana zgodba s perspektive malega iloveka v soočenju s peterburško birokracijo, pa atmosferska zgodba v letovišču ob Irnem morju, ko obvladane rituale gostov v hotelski zajtrkovalnici na terasi prekine nepriakovan dramaturški zasuk – galeb, ki nehote v enem samem sunku razkrije skrbno nadzorovane maske gostov, v bralcu pa sproži prisrčen smeh.

Pri vsaki kratki zgodbi se nehote v tebi nekajnasmehne, zato ker prepoznaš svojemale nepotrebne drame, drobne romanjskljivosti, se pogledaš v ogledalo, ker prepoznaš, kot bi rekel Iehov, da je življenje pač takšno, kot je, nič vzvišeno, nič pompozno, ampak predvsem polno vsakodnevnih, tudi banalnih dogodkov, ki vsi tkejo našo vsakdanjost. Z Dariaimi zgodbami se spomniš prvih zaljubljenosti, prvih stisk, prvih travmatičnih dogodkov in nanje pogledaš z nehnostjo in s humorjem.

Vesna Milek novinarka, pisateljica,
TV-voditeljica, filmska igralka

O AVTORICI

V Bibliji je 800-krat zapisano, da je naloga iloveka biti sreien in sreino živeti. To je spodbudilo Dario, da je začela zapisovati zgodbe in utrinke iz življenja, v upanju, da bodo ljudem pomagale do nasmeha. Tako se je rodila ta knjižica. Vse zgodbe v njej so resnične.

Daria Borovski se je rodila v Sankt Peterburgu v Rusiji, ki se je v času njenega otroštva imenoval Leningrad. V svojem rojstnem mestu je obiskovala fakulteto, kjer je diplomirala iz španskega in angleškega jezika. Nekaj let je predavala oba jezika in rušino na Madžarskem. Zdaj že dvajset let živi s svojo družino v Sloveniji, kjer poučuje rušino in angleščino ter preučuje modrosti in starodavna znanja slovanskih narodov.

ZAHVALA

Ие би ми ље leta nazaj nekdo dejal, da bom neкои napisala knjigo, bi mislila, da je ta иlovek malo иудаљки. In zdaj... DOBER DAN! Sem avtorica te knjige. Seveda se ни ne bi dogodilo brez pomoи и podpore mojih sorodnikov in prijateljev.

Najprej bi se zahvalila mojemu moћu, ki je preћivel vse viharje mojega ustvarjalnega procesa in ki mi je dal dragocene nasvete ter me povsod podpiral.

Najlepља hvala slovenskemu pesniku, pi- satelju, prevajalcu in kritiku Aleљу Љtegru, ki me je izzval, da zaинem pisati, ter slovenski pisateljici, novinarki, televizijski voditeljici in filmski igralki Vesni Milek, ki mi je bila v podporo ob samem zaиetku mojega pisa- teljskega ustvarjanja in tudi kasneje.

Zahvaljujem se prijateljici Evi Љkobalj, lektoricama Kristini Jamљek in Luciji Kuntner za potrpeћljivost, pomoи и razumevanje pri nastajanju te knjige.

Ruska pisateljica Olga Zupan mi je bila vzgled in je z mano delila svoje dragocene izkuљnje o pisanju literarnih del in samem procesu publikacije.

Lingvistka in prevajalka Irina Simи mi je vestno popravljala napake in potrpeћljivo prebirala ље nedokonчane zgodbe. Hvala!

Najlepља hvala in mnogo ustvarjalnega uspeha ћelim mladi

in talentirani slikarki Evgeniji Kondraļkini, ki ji je z lahkoto, običajno živostjo in s prefinjenostjo uspelo prikazati bistvo posamezne zgodbe.

Čelela bi se zahvaliti mojim sorodnikom po moļevi strani: Valentini, Denisu, Galini, Olegu in Arini ter tudi mojim hčerkam, mojim starļem in prijateljici Olesi za predlagane resnične zgodbe in podporo v času pisanja.

Posebno zahvalo izraļam znanemu ruskega pesniku, avtorju veu kot desetih pesniļkih zbirk, lastniku veu literarnih nagrad, akademiku Borisu Burmistrovu, ki me je ogromno naučil, mi pomagal ter navduļil in ki je bil prvi, ki me je klical Pisateljica. To mi veliko pomeni.

«Ko je junija 1941 Tretji rajh napadel Sovjetsko zvezo, niso resno naurtovali zasedbe Leningrada (Sankt Peterburg); odlouili so se, da bodo namesto tega mesto izstradali. 8. septembra 1941 se je tako začela 900-dnevna blokada mesta (obleganje Leningrada), ki je trajala vse do 27. januarja 1944 in zahtevala 800.000 hrtev. Zaradi prestanega med vojno je mesto kot prvo v Sovjetski zvezi dobilo naziv 'mesto heroj'. Ves ta čas se je lahko oskrbovalo le pozimi prek zamrznjenega Ladolkega jezera, po t. i. Poti hivljenja.»
(Wikipedija)

SREI ANJE

«Kako si ti prijazen pes! Tako lepo bel, puhast in mehek! Kako lepe igre oni imajo in gobieki! Jezik ti visi iz ust, ker si tako tekel, kajne? Si utrujen, ljubieki moj? Te lahko malo pobožam? Ti moj kuža, ti!»

Rada imam živali in one to dobro utijo. Le zakaj se jih nekateri ljudje tako bojijo? Ljudje moramo imeti radi živali. Tudi oni bi lahko preživeli marsikaj hudega tako kot sem jaz ...

Pred mnogimi leti je bila vojna. Takrat sem bila že deklica. Živela sem v Leningradu. Vse svoje življenje, ne ne žtejem let evakuacije, živim v tem mestu, v kletnem stanovanju v središčni mesta. Ko so Nemci oblegali mesto, je bilo grozno. Prvo leto obleganja je že kar žlo, saj nihče ni slutil, kaj vse nas iaka, potem pa ... Zdaj se mi zdi, da je bilo najhuje spomladi, med prvo otoplitvijo, ko so se mrlii, ki so ležali po ulicah, začeli odtajati. Vsa ta umazanija in smrad ... Kanalizacije in vodovoda ni bilo več, vse je bilo uničeno!

Bombardiranje, stradanje, guševine, izguba najbližjih in najdražjih ... in potem že tisti grozljivi smrad! Bog ne daj, da bi že kdo moral preživeti kaj takšnega! O, moj Bog, tega res nikomur ne želim! Ljudje bi morali živeti v ljubezni ...

«Kako prijazen pes si ti, tako nežen, ti kar pojdi, pojdi ...»

Dobri ljudje so mi v času obleganja pomagali, da sem sploh prišla na tovornjak, na Pot življenja. Imela sem srečo, ostala

sem hi- va. Naљ tovornjak je љe uspel priti na varno, takoj za nami pa jih je љlo kar nekaj pod led. Otroci in starci, groza, pod led so љli ...

Mene so poslali v mestece na obrobju Leningrada. Bila sem zelo љibka in izigrana. Takoj ko sem lahko spet stala na nogah, some odpeljali v gozd, k partizanom ... Do konca vojne sem bila kurirka. Po tem, ko sem bila v obleganem Leningradu, lahko reiem, da sem bila v gozdu sreina ... No, saj stradali smo vsi in povsod ... Bil je neznosen mraz in smrt, povsod je bila smrt. Ampak bila sem mlada, polna domiљljije, prenaљala sem sporoila, po gozdu, povsod okrog mene pa je bilo lepo ... Tako lepo je bilo, da je jemalo dih. Trudila sem se, da ne bi mislila na Nemce, da me ne bi bilo tako strah, zato sem mislila na svoje bodoie sreino hiviljenje, tako kot vsa mlada dekleta. Tako sem preћivela љe en dan. Zveier sem popila vroii iaj, se pogrela ... To je bila sreina.

Na koncu vojne sem poznala gozdove okrog Leningrada kot svoj ћep, ampak to je bilo potem, ko sem jih bila ћe navajena. Na zaietku pa je bilo teћko, vse steze in jase so se mi zdele enake. Bila sem mestni otrok, љe jelke in bora nisem loiila. Starejљи tovariљи so me potrpeћljivo uili. Йe danes sem jim hvaleћna, zares sem imela sreino.

«Glej, glej, kuћa, spet si tukaj! Kako prijazen si in kako mehko dlako imalъ!«

Na zaietku so nas roљiljali v parih, da bi se hitreje uili. Toda to je bilo dosti bolj nevarno, pa љe ljudi je primanjkovalo. Takoj

ko sem se bila sposobna sama lotiti naloge, so me poslali v drugo partizansko postojanko.

Рони је snehilo in zgodaj zjutraj, ko sem zlezla iz zemljanke, je bilo povsod vse belo. No, bilo je belo kot pasji koñuh. Ko sem odhajala, je bil gozd povsem drugačen ... Zauutila sem, da hodim v krogih, zebe me, zmrzujem, laina sem ... Poleti lahko tukaj najdeš kakšno jago- do, gobo, še celo ne roñveim malo trave, je takoj bolje, zdaj pa je vse prekril sneg ...

Bila sem tako utrujena. Pila sem na neko jaso. Pod drevesom je bil ÷tor. Sedla sem nanj. Kako naprej? Nenadoma sem nad seboj na veji zagledala maiko. Njene oči so bile laine, bila je izstradana. Imela je kratek rep. Zelo se mi je zasmilila. Uboga zverinica! Ljudje se bojujejo med seboj, nedolhne ÷ivali pa trpijo! Pomislila sem, da je njen rep odstreljen. Veste, koliko ÷ivali je poginilo zaradi izstrelkov, min, bomb, poñarov?! Potem pa še te mrzle pasje zime! Tudi ÷ivali niso imele mesa jesti.

Domane ÷ivali, tiste, ki jih niso pojedli, so isto podivjale. Povsod, kjer so le mogle, so iskale hrano.

Gledam in gledam to maiko, se pogovarjam z njo in se ji zaupem opraviñevati, naj mi oprostí zaradi ÷loveških neumnosti. Povem ji, da tudi mene zebe, da sem laina in da sem se izgubila v gozdu ... Povem ji, da se bo tudi ta neumna vojna enkrat koniala in da bomo vsi spet ÷ivali v miru ... Ljudje bodo pomagali ÷ivalim in ÷ivali ljudem. Маика se pomiri in me zaupno pozornó poslušati. Zdelo se mi je, da sem ji povedala vse o sebi, neprav na kratko.

Nenadoma zaslišim hrup in ropotanje motorjev. Nad gozdom letijo nemlka letala. V takem primeru moram objeti deblo drevesa, saj te na snegu opazijo. Kako me je bilo strah! Nenadoma je uboga maika skočila na vse štiri tike, se usločila in najehila ter zajela pihati ... Helela sem ji pomagati, zato sem jo poklicala, a se ni zmenila za moje klice. Videlo se je, da je isto podivjala. Zasmilila se mi je. Stekla sem k drevesu, na katerem je nepela, in objela deblo. Ona je sedela zgoraj, na veji, napeta kot struna, jaz pa sem stala tik pod njo. Tresla sem se od strahu in mraza. Le kako naj ji potem pomagam? Samo z besedami. Letala so odletela, nehala je ropotati, jaz pa sem jo spet zajela tolahtiti. Mogoče sploh ne vem toliko zaradi nje, temveč zaradi sebe. Lje vedno je bila vsa napeta in najehena, lje vedno mi je pozorno sledila s pogledom in svoje tike ni hotela vem položiti iz veje. Ne vem, kako dolgo sem se pogovarjala z njo, stojem tik pod njeno vejo; godrnjala je, meni pa je bilo vedno lažje. Izrazila sem vse svoje gorje, ni me bilo vem strah. Pojedla sem malo snega in oživela sem. Morala sem nadaljevati pot. Poslovala sem se od hivalce. Nisem je povabila s seboj, saj je nisem imela s nim hraniti. Tako je ona ostala tam, na veji, jaz pa sem odšla.

«Dober pes, poglejte, roko mi je polizal.

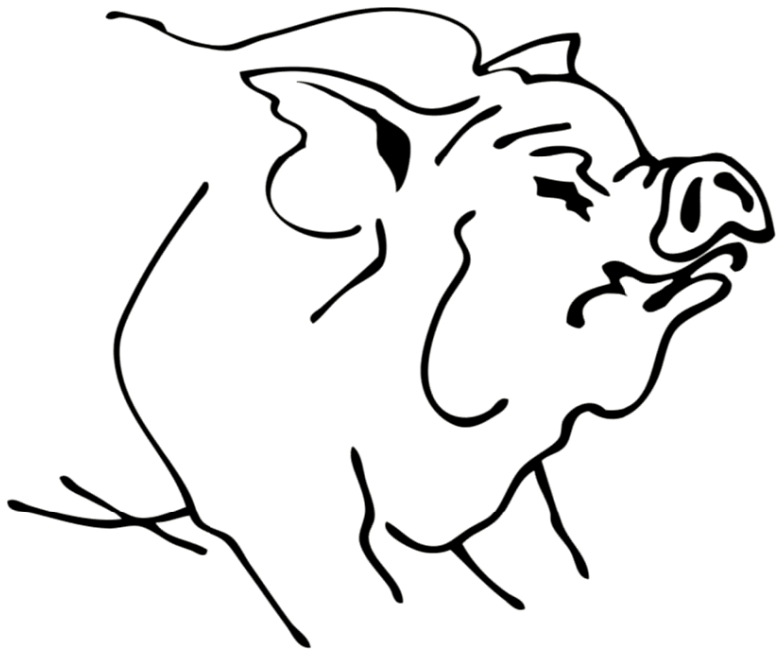
Kako hvalehen mi je, da ga boham.»

No, kasneje sem izvedela, da to ni bila domača maika, ampak divja, ris. Gozdar mi je razložil, da je ris dosti večji kot udomače- na maika, esar pa takrat nisem opazila, saj je sedel

na veji. Ris ima na ušesih norke, njegov rep pa je kratek. Sit ris redko napade človeka, laien pa z lahkoto, če posebno, ne vidi, da je človek izigran, bolan ali ranjen. Pogosto napade z višine in takrat je če posebno nevaren. Gozdar sam je videl, kaj ostane od hrta po takšnem skoku.

Toda dobro vem, da ne divja hival zaupati nehnost in ljubezen, ne bo nikoli napadla, tudi ne je sama laina in prestražena. Ne pred njo stoji utrujen in laien otrok, ne napade. Z njo sem se takrat pogovarjala iskreno in iz srca. Zares se mi je smilila ... in to mi je rečilo hiviljenje. Ljubezen in sožitje sta mi pomagala preživeti.

«Valj pes je zdaj spet stekel k svojim prijateljem. Poglejte, kako lepo se igrajo skupaj, ne lajajo drug na drugega, prijatelji so ... In prav je tako, tako mora biti – v miru bi morali živeti! Vsi v miru in ljubezni.»

NA K A I

Mož bog, kako vŕei mi je tukaj! Tako prijetno je biti sama in brez odveine pozor- nosti odraslih! O, prav gotovo imam rada, ko se vrtijo okoli mene in se trudijo, da mi ugodijo. A ko jih je prevee, teh odraslih, kot na primer danes, me zaime njihova prisotnost utrujati. To je odliina ideja moje mamice, da me je posadila na kahlico tukaj na dvoriŕii.

Tukaj, v kotu med hiŕo in lesenimi stopnicami, je prijetna senca, pa tako tiho, isto tiho je in pred mojimi oimi se odpira pogled na celo dvoriŕie. Na eni strani je ograja iz pletenih vej. Na drugo stran te ograje ne morem sama; tja lahko pridem samo v naroju odraslih ali me me peljejo v voziuku. Nikakor pa si ne bi ŕelela tam znajti sama. Onstran te ograje je bolje biti skupaj z mamico ali oikom. Za vsak primer.

Na drugi strani dvoriŕia se vidi poslopje s svinjakom in kurnikom. Tako prvi kot drugi sta trdno zaprta. A kljub temu lahko sliŕim kruljenje praŕiev in kokodakanje kokoŕi. Tako rada boŕam riŕiance. Te male kokoŕke pazljivo drŕim za boke in utim, kako jim bije srce. Tako topli, puhasti, mehki, lahki, ranljivi in neŕni so. Rada jih drŕim v rokah. A ti odrasli ne razumejo, kako lepo nam je skupaj. Le za kratek nas mi jih dovolijo drŕati v rokah in sploh ne opazijo mojih protestov, ko mi vzamejo riŕianika iz rok. Ko bom malo zrasla in bom lahko bolj samostojno hodila, bom sama vzela riŕianika v naroje.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.